

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XIV. Iac. Sadoletvs Episc. Carp. Mario Maffæo Volaterrano Episcopo
Cauallicensi, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

XIV.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP. MARIO

Museo Volaterrano Episcopo Cauallicensi, S.P.D.

Redo iam ad te esse perlatum; me accitum a Pontifice Maximo, statuisse suscipere hoc iter: accedereq; ad eam Urbem, in quam a me olim certo consilio relicta, nulla alia ratio, preter eam quæ nobis propofita est, si fortè videlicet succurreret nos possit periculis communibus, me valuisset retrahere. Quamquam ad hoc quidem tanti ponderis negotium, mea & auctoritas tenuis, & ingenij facultas admodum exigua est. Sed fit hoc illius fortasse error, qui hoc de me iudicium fecit: mihi quidem optima adest voluntas, cætera ab aliis meliora querenda sunt. Nec tamen hoc mihi fuit propofitum, vt de hisce rebus ad te scriberem. Illud meæ proprium argumentum est epistolæ, vt cum ego sine te, neque urbem hanc, neque eam quam vivo vitam, aut vitam esse, aut urbem existimem: quod omnis mea sanctorum, omne periculum curarum molestiarumq; mearum, omnis deniq; animi mei leticia in tuo mihi optatissimo complexo conspectuq; profusè reposita est: te quidem orem atq; obsecram, vt facias mihi tui præsentis copiam. Etsi quid eius amoris adhuc relidet in te, quem erga me sæpe offendisti, ne graueris capere breuifeculum hoc iter, quod ego longissimum sum emensus, quantis meis incommodis & detrimentis non dico: illud tantum dico, in quo satis incommodi est, aduersus certè omnem animi meæ penitentiam: sed & officio seruendum, & religioni fidei. Illud tibi confirmo, me toto hoc itinere incredibilique illa quam capiebam itineris molestia, te mihi vnum propofitum semper habuisse, in cuius beneuolentia & suauitate omnem essem auergerem & sollicitudinem animi depositurus. Itaque quoties reuocare me a tristitioribus curis ad aliquam animi hilaritatem & letitiam instituebam, ad te ipsum protinus cogitatione reuerterer meusq; erat vnus in mente mihi & in sermone Marius. Ille consolator mæstitiæ meæ, ille animi confirmator: in hoc denique dulcissimo & mihi carissimo nomine acquiescebam. Postea vero quam veni ad urbem, neque te hic offendi: quid dicam Marti? poterit me proferre, quam percussus animo & destitutus fuerim: vt mihi sordere & iacere omnia viderentur, cum tu decisses vnus: qui tamen mihi es pro omnibus. Et si cæterorum quidem officia amicorum mihi non defunt: sed illa mihi sic grata & iocunda futura sunt, si sale condita fuerint venustatis tuæ. Itaque in maximo desiderio tui videndi & complectendi sum: neque aliam spem vilam habeo reliquam huius non longi temporis, quo Romæ sum mansurus, cum aliqua leuatiōe molestiæ tra-

ducen-

ducendi, nisi tu dederis hoc vel amicitia nostra, vel humanitate tua, ut nos tibi visendos esse statuas, conferasque te aliquid sper in hanc urbem: que priuata conspectu tuo, ceteris quae diligunt, ornamento suo spoliata, mihi vni deserta & penitens derelicta visa est. Na si in itinere, inanis illa de te cogitatio tantum potuit, ut meos omnes labores faceret leuiiores: quid faceret viua vox, quid vultus, quid ista significatio amoris, si tu causa adductus huc tereretur? Credas mihi velim, non potest tantum exprimere, quantum mihi in animo est, vel studij, vel beneuolentiae, vel ardoris, ut te tuaque & sperata & experita consuetudine aliquandiu perfruar. Quod quidem minime longum futurum sit: statutum enim mihi est, secundum Martium me semet urbanas res relinquere, & vel proficisci Mauriam, si aeger conuentus is qui indictus est: vel in Galliam reuerti, vbi necdum habeo & studiorum meorum, & omnis mei otij actus tranquillitatis domicilium. Quae res cum ita sese habeat, & haec occasione amissa, deinde facultas nulla futura sit, quae sustentationis utriusque nostrum spe iterum congregandi inter nos amplectendi: quo me dolore affectum iri putas, si haec me exstatio, ac spes, quam nunc penes in manibus habeo, fruentem fuerit frustrata? qui te vnum omnium plurimum & dilectissimum per, & diligo: tecumque cum sum, quod creberrime sum expertus, nulla omnino molestia, neque grauiore sollicitudine deprimi. Quamobrem Mari optime atque humanissime, non humanitatis solum tuae, sed etiam eius virtutis & integritatis, quam in colenda amicitia semper adhibuisti, hanc hodie tuis precibus, ut te hic presentem quamprimum habeamus, sollicitateque tua efficere, ut quamuis mea animi incitatio longorem orationem desideret, tua tamen natura propensa ad moderandum, breuiore contenta fuisse videatur. In quo & tam similibus eris, & urbanis omnibus facies gratum: me quidem tibi incredibili quadam letitia & summo beneficio affectetis. V. Nonas Nouemb. M. D. XXXVI. Ex Vrbe.

XV.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPEN.
Anton. Suriano Patricio Veneto S. P. D.

CVm venissem ad Urbem, a Pontifice maximo (quod te non ignorare arbitror) accersitus: atque ibidem de tua erga me beneuola voluntate complurium & grauium mihique amicum meorum hominum testimonij cognouissem: faciendum mihi putauit, id quod meae & naturae & instituti est, ut scriberem ad te, ageremque tibi pro tua praestanti humanitate gratias. Vixit

